

Sikó-Barabási Eszter
HA ELJÖN A NAGY K.

Ha eljön a nagy K., és hozza rettentő-rekcentő porszívóját, a nagyszobából kislisszol a hús, reggeli levegő, s a virágok a fejüket lógtatják. Picimici játékos kosarában a lapos állatok még jobban lapulnak, a traktoros böngészőben a gazda megtöröli verejtékező homlokát. De a láthatatlan nagy K. nem kímél semmit és senkit. A kutyákat a szurkos járdához ragasztja, a macskákat meg bokrok alá dugdossa, hogy még Emme is hiába csalogatja őket. Pedig Emme okleveles macskacirógató... Bár, ha választhat, ő legszívesebben kézzel simogat, nem lapu- vagy netán oklevéllel. – Az a titok – magyarázza Samunak meg Sárinak –, hogy közben arra gondolok, a cica egy kislány, a cica meg azt hiszi, hogy én egy másik macska vagyok... Egyszerű ez.

A nagy K. keze nyomán a dinnye kásásodik a hűtőben, s a fagyj lekonyul a pálcikáról. Amikor a nagy K. közeleg, azt a gyerekek onnan tudják biztosra, hogy anyáék lemondóan sóhajtanak: „Jön a nagy K. Nikula!”

Ilyenkor fonnyad a jókedv, a labda nem pattan, vagy szándékosan felborítja az anya kávéját. Óvintézkedéseket azért lehet tenni: mondjuk kimenekülni a negyedik emeleti lakásból a zöldbe. De van, hogy nincs menekvés, mert apa nincsen otthon. Apa állatorvos. Nagyállatorvos. Szombaton is dolgozik. Néha még vasárnap is kimegy a farmra. A marhák nem ismerik a hétvégét, mondja olyankor, s Samuék nem értik, hogy anya erre miért neveti el magát mindig kissé szomorkásan.

Pedig egyedül ő, anya tud szembeszállni a nagy K. Nikulával. Az ereszhuzat-varázslattal. Először kinyit minden ablakot, majd elküldi Samut legózni, hóna alá csapja a három lányát, és bevonulnak a nagyszobába. Samu egy ideig mindig csak a hús szellőnek örvendezett, de mostanában kíváncsi lett, mi is történik a csukott nagyszobaajtó mögött. Megleste hát.

Anya minden kislányát maga elé állította: Sárit, Emmát, Picimicit. Azután keresgélt egy kicsit a szekrényben, és hamarosan négy szoknyát húzott elő. A Sárié nagylányos, égszínkéék, az Emmáén bodor felhős-

kék vannak, a Picimicié szellőmintás, az anyáé meg, hát az övé sötétkék, a tenger van rajta. Anya meg a lányok felvették a szoknyákat, majd anya hármat tapsolt, és a lányok elkezdtek pörögni. Ő is pörgött, a szoknyája örvénylett. Forgás közben mind a négyen mondogatták a varázsigt: ereszhuzat, ereszhuzat. De sajnos a többit nem látta Samu, hiába meresztgette a szemét. Csakhamar enyhült a hőség, iszkolt már a nagy K., borzongató szél söpört végig a szobákon. Samu tudta, most mindjárt kijönnek a szobából mind a négyen. Piros az arcuk, és kacagnak. Samu mindig csodálkozik, amikor kilépnek, hogy hirtelen nem is látszik, ki kicsoda. Olyan egyformák!

Amióta ezt látta, azóta ki akarja ő is próbálni. Talán pont ma lesz erre alkalom. Hiszen anyáék mélyen alusznak. És ő már érzi, hogy ez is olyan nap lesz, hogy ma is eljön a nagy K.

Még jóformán át sem gondolja ezt egészen, már itt is van! Nyakon csípi a fiút, s perzselni kezdi a bőrét a nagy K. Nikula. Samu gyorsan bemenekül a nagyszobába. Előkapja a négy szoknyát. Biztosra akar menni. Mind a négyet magára ráncigálja. A két karját széttárja, s pörög, mint a bűgócsga, de a szellőt, az üdítőt hiába várja.

Addig forog, míg csalódottan lehuppan a szőnyegre. Nem érti, miért nem működik. Pedig ő mindent pont úgy csinált, ahogy anyáéknál látta.

A szemét szúrja a só, a feje szédül, a szája meg száraz, annyit mondta a varázsigt.

